

כדי להיפטר שם מהמכס, אלא דאמר ליה: חזי גברא דמוכס אנא! איש נאמן וחשוב אני ואינני מבריח את המכס. כדי שלא יעליל עליו לאחר מכן.

תנו רבנן: המוציא שטר חוב —

עד שלא פרעו, חייב על הוצאתו, שהרי הוא צריך לו.

משפרעו — פטור על הוצאתו לפי ששוב אין בו שימוש.

רבי יהודה אומר: אף משפרעו חייב, מפני שצריך לו.

ומבארין: מאי בינייהו?

אמר רב יוסף: האם אסור לשהות שטר פרוע — איכא בינייהו.

רבנן סברי: אסור למלוה לשהות שטר פרוע בידו שנאמר "אל תשכן באהלך עולה" [שמה יחזור ויתבענו, סמ"ע חו"מ רס"י נ"ז].

וכמו כן הלוחה אינו משהה את השטר הפרוע אצלו מחשש שמא יגיע לידי המלוה, ויחזור ויתבענו.

ולכן, בין אם המלוה ובין אם הלוחה הוציאה או אינם חייבים עליו. ואפילו אם יש בו שימוש כדי לצור עפ"י הצלוחית אין הוא נחשב, כיון שהם אינם משהים את השטר בידם. (4)

ורבי יהודה סבר: מותר למלוה לשהות שטר פרוע. הילכך אם הוציאו המלוה חייב

שלא הראהו למוכס, חייב. משהראהו למוכס ואין לו צורך בו עוד — פטור.

רבי יהודה אומר: אף משהראהו למוכס חייב, מפני שצריך לו עדיין.

ומבארין: מאי בינייהו? במה נחלקו רבנן ורבי יהודה, ואיזה צורך יש לו בו לרבי יהודה?

אמר אביי: איכא בינייהו — רהיטי, אנשים הרצים אחרי אלו שכבר שילמו את המכס למוכסא, למוכס.

שרבי יהודה סבר, עדיין הוא שומרו כדי להראותו לרצים אחר האנשים שעברו את המכס כדי להעליל עליהם שלא שילמו למוכס.

ותנא קמא סבר שאינו שומרו, ובמידה והם רצים אחריו, הוא חוזר אתם למוכס עצמו.

רבא אומר: מוכס גדול ומוכס קטן איכא בינייהו. שלפעמים יש שני מוכסים. המוכס הגדול, שאינו עומד בעצמו על הגשר, אלא ממנה מוכס קטן במקומו. והעובר מראה בתחילה את הקשר למוכס הגדול. וסבר רבי יהודה שעדיין הוא שומרו להראותו גם למוכס הקטן כדי שיתן לו לעבור.

ואילו תנא קמא סבר שאין לו צורך בו עוד, לפי שהמוכס הגדול מוסר ביד העובר סימן דברים שיאמר למוכס הקטן, ויתן לו לעבור.

רב אשי אומר: בחד מוכס איכא בינייהו. דסבר רבי יהודה שהוא שומרו מפני שצריך לו להראות למוכס שני במעבר אחר, ולא

4. הם יכולים למחוק את השטר ולהשתמש בו

4. הקשה רע"א בגליון הש"ס, הרי מכל מקום